

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci și doi

Dezvăluirea adevărului: o călătorie prin Daniel 11 și zguduirea poporului lui Dumnezeu

Jeff Pippenger

2024-03-07

Când lumina din Daniel, capitolul unsprezece, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci, a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1989, dușmanii adevărului au opus o rezistență care i-a permis lui Dumnezeu să descopere adevăruri pentru a apăra premisele fundamentale ale pasajului din cartea lui Daniel, pasaj care apoi a devenit subiectul și centrul atacurilor lui Satana. Acea controversă cu privire la adevăr și eroare din acea istorie a fost folosită de Duhul Sfânt pentru a identifica anumite reguli profetice care aveau să sporească și mai mult cunoașterea care fusese desigilată și care urma de atunci înainte să pună la probă generația finală a istoriei pământului. Am avut în vedere „aplicațiile triple ale profeției” și am identificat acele aplicații ca o regulă primară care a fost revelată în urma procesului de rezistență exercitat de Satana în acele zile trecute. Acel proces controversat este identificat drept „zguduirea” de către Sora White.

„Mi s-a îndreptat atenția către providența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său și mi s-a arătat că fiecare încercare adusă prin procesul de rafinare și curățire, aplicat asupra celor ce se declară creștini, îi dovedește pe unii a fi zgură. Aurul curat nu iese întotdeauna la iveală. În orice criză religioasă, unii cad sub ispită. Zguduirea lui Dumnezeu spulberă mulțimi ca pe frunzele uscate. Prosperitatea înmulțește o masă de profesanți. Adversitatea îi îndepărtează din biserică. Ca o clasă, duhurile lor nu sunt statornice față de Dumnezeu. Ei ies dintre noi, pentru că nu sunt dintre ai noștri; căci atunci când se ridică necazul sau prigonirea din pricina cuvântului, mulți se poticesc.” Mărturii, volumul 4, p. 89.

„Zguduirea” este produsă atunci când adevărul este desigilat de către Leul din seminția lui Iuda și ulterior introdus.

Am întrebat care este semnificația zguduierii pe care o văzusem și mi s-a arătat că ea va fi pricinuită de mărturia dreaptă, izvorâtă din sfatul Martorului Credincios către Laodiceeni. Aceasta își va face efectul asupra inimii celui care o primește și îl va conduce să înalțe stindardul și să reverse adevărul fără ocoluri. Unii nu vor suporta această mărturie dreaptă. Se vor ridica împotriva ei, iar aceasta este ceea ce va pricinui o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Scrieri timpurii, 271.

Introducerea „adevărului” provoacă întotdeauna o zguduire, iar adevărul care a fost desigilat în 1989 a produs tocmai acest lucru. Unul dintre beneficiile împotrivrării ridicate împotriva adevărului a fost dezvoltarea unui set de reguli pentru a statornici sporirea cunoașterii de-a lungul anilor care au urmat anului 1989. Dezvoltarea acestor reguli a fost paralelă cu dezvoltarea unui set de reguli în perioada millerităilor. Toate aplicațiile triple ale profeției biblice contribuie la claritatea

evenimentelor din zilele de pe urmă.

Aplicațiile triple ale Romei și ale Babilonului stabilesc relația dintre femeie și fiara pe care o călărește și peste care domnește de-a lungul istoriei crizei legii duminicale, care este, de asemenea, istoria judecării executive a lui Dumnezeu asupra desfrânatei Babilonului.

Aplicările triple ale „solului care pregătește calea pentru Solul Legământului”, precum și ale lui „Ilie”, identifică lucrarea și solia în cele două perioade care ilustrează închiderea timpului de probă în zilele de pe urmă. Prima perioadă începe cu primul glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei, care reprezintă începutul judecării de cercetare a celor vii în dreptul adventismului laodicean, iar ultima perioadă începe cu al doilea glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei, care reprezintă judecata executivă asupra desfrânatei Babilonului.

Aplicațiile triple ale Romei și ale Babilonului reprezintă istoria externă a poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, în timp ce aplicațiile triple ale lui Ilie și ale solului care pregătește calea reprezintă istoria internă a poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Tripla aplicare a celor trei Vaiuri identifică solia care străbate ambele perioade, care, împreună, reprezintă perioada de închidere a judecării, ce începe cu casa lui Dumnezeu și, ulterior, se abate asupra celor din afara casei lui Dumnezeu. Cele trei Vaiuri indică faptul că Islamul este solia ploii târzii și, de asemenea, instrumentul judecării pe care Dumnezeu îl folosește împotriva celor care impun închinarea la soare asupra întregii omeniri. Închiderea judecării reprezintă „zilele răzbunării lui Dumnezeu”, atât asupra bisericii Sale apostate, cât și asupra celor răi din afara bisericii Sale.

Când Isus Și-a început pentru prima dată slujirea în biserică din Nazaret, a folosit capitolul șaiszeci și unu din Isaia pentru a-Și defini slujirea, mesajul și lucrarea, care includeau identificarea timpului răzbunării lui Dumnezeu. Slujirea, mesajul și lucrarea Sa au prefigurat slujirea, mesajul și lucrarea celor o sută patruzeci și patru de mii, căci ei Îl urmează profetic pe Miel oriunde merge El.

Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine; pentru că Domnul m-a uns să vestesc vești bune celor smeriți; m-a trimis să leg rănilor celor cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și deschiderea temniței celor legați; să vestesc anul de bunăvoință al Domnului și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce jelesc; să rânduiesc pentru cei ce jelesc în Sion, să le dau cunună în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul tânguirii, haina laudei în locul duhului mahnirii; ca să fie numiți arbori ai dreptății, sădirea Domnului, ca El să fie proslăvit. Și ei vor zidi dărâmurile cele vechi, vor ridica pustiirile de odinioară și vor repara cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Și străinii vor sta și vor paște turmele voastre, iar fiii străinului vor fi plugarii voștri și vierii voștri. Iar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor numi Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și în slava lor vă veți făli. Isaia 61:1-6.

Iisus a fost uns la botezul Său, iar acea piatră de hotar tipifică 11 septembrie 2001, când ungera Duhului Sfânt a început să se pogorî peste cei care au recunoscut că revărsarea ploii târzii din zilele de pe urmă fusese tipificată de istoria Milleriților, dărâmurile de multă vreme pe care cei o sută patruzeci și patru de mii aveau să le zidească din nou, odată ce se vor întoarce la căile cele vechi din Ieremia.

Mesajul neprihănirii lui Hristos din rebeliunea din 1888 a redevenit adevăr prezent, iar mesajul din rebeliunea din 1888 era vestea bună care are puterea de a lega rănile inimilor zdrobite, dar care este neputincioasă să deschidă inimile împietrite ale celor ce au ochi să vadă, dar nu pricep, și au urechi să audă, dar nu înțeleg. Mesajul neprihănirii lui Hristos din rebeliunea din 1888 a fost, de asemenea, mesajul către Laodicea, care atunci a venit din nou pentru a deschide ușa închisorii celor ce erau captivi ai păcatului, prin Acela care are puterea de a deschide ușile pe care nimeni nu le poate deschide și de a închide ușile pe care nimeni nu le poate închide.

La 11 septembrie 2001, cei care urmau să aducă acele vești bune urmau, de asemenea, să proclame anul plăcut Domnului și ziua răzbunării lui Dumnezeu. Anul plăcut Domnului a început tot atunci, iar El este într-un totu dispus să primească pocăința unui laodicean, până când ziua răzbunării lui Dumnezeu va sosi odată cu apropiata lege duminicală din Statele Unite. Atunci răzbunarea Lui se va manifesta asupra unei biserici care a refuzat să cunoască vremea cercetării ei și, simultan, începe judecata progresivă asupra desfrânatei Babilonului.

În ziua bunăvoirii Sale, El promite să-i mângâie pe toți cei ce jelesc, iar cei ce jelesc în Ierusalim sunt ilustrați în Ezechiel, capitolul nouă. Mângâierea lor este adusă de Mângâietorul, prin primirea soliei ploii târzii, care atunci se revarsă peste ei. Dar numai dacă recunosc ploaia. Odată ce Îl au pe Mângâietorul și împlinesc lucrarea de a zidi din nou dărâmurile cele vechi, prin metodologia „rând după rând”, care este ilustrată în pasajul din Isaia ca lucrarea de a așeza linia profetică ce reprezintă pustiirea istoriei sacre peste o altă linie profetică ce ilustrează o pustiire. În acea lucrare ei ridică pustiirile multor generații. Atunci „străinii” vor răspunde celor ce jelesc, care sunt înălțați ca un stindard, spre a fi văzuți de străini.

Proclamarea de către Hristos a lucrării și slujirii Sale, așa cum este prezentată în Isaia capitolul șaiszeci și unu, este lucrarea și slujirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea lucrare a fost ilustrată în mișcările sfinte de reformă, iar în 1989 a sosit timpul sfârșitului pe care toate „timpurile sfârșitului” anterioare îl prefiguraseră. Așa cum un verset, Daniel capitolul opt, versetul paisprezece, a fost identificat ca temelia și stâlpul central al mișcării milerite, versetul care este temelia și stâlpul central al mișcării Future for America este Daniel capitolul unsprezece, versetul patruzeci. Pentru milerii, lumina stâlpului central a fost reprezentată ca lumina vedeniei Râului Ulai, iar pentru mișcarea Future for America lumina stâlpului central a fost reprezentată ca lumina vedeniei Râului Hidechel.

"Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând." Mărturii pentru slujitori, 112.

Lumina ambelor viziuni pe care le reprezintă cele două râuri este legată laolaltă și se împlinește în zilele de pe urmă. Legătura lor reciprocă reprezintă unirea omenescului cu divinul, care este mesajul pe care Sora White îl identifică în mod repetat drept mesajul lui Hristos, în contextul în care omenescul unit cu divinul nu păcătuiește. Cele două râuri reprezintă tocmai acea legătură.

Nimic mai puțin decât ascultarea desăvârșită nu poate atinge standardul cerut de Dumnezeu. El nu Și-a lăsat cerințele nedefinite. El nu a poruncit nimic care să nu fie necesar pentru a-l aduce pe om în armonie cu El. Suntem datori să-i îndreptăm pe păcătoși spre idealul Său de caracter și să-i conducem la Hristos, numai prin harul Căruia poate fi atins acest ideal.

Mântuitorul a luat asupra Sa neputințele omenirii și a trăit o viață fără păcat, pentru ca oamenii să nu se teamă că, din pricina slăbiciunii firii omenești, nu ar putea birui. Hristos a venit ca să ne facă «părtași firii dumnezeiești», iar viața Sa mărturisește că firea omenească, unită cu cea dumnezeiască, nu săvârșește păcat.

Mântuitorul a biruit spre a arăta omului cum poate birui. Toate ispitele lui Satana, Hristos le-a întâmpinat cu Cuvântul lui Dumnezeu. Încercându-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, a primit putere să asculte de poruncile lui Dumnezeu, iar ispititorul nu a putut câștiga niciun avantaj. La fiecare ispită, răspunsul Său a fost: «Este scris.» Astfel, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său cu care să ne împotrivim răului. Nespun de mari și prețioase făgăduințe sunt ale noastre, pentru ca prin acestea să «ne facem părtași firii dumnezeiești, după ce am scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă.» 2 Petru 1:4.

Îndeamnă-l pe cel ispitit să nu privească la împrejurări, la slăbiciunea eului sau la puterea ispitei, ci la puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Toată puterea lui este a noastră. „Cuvântul Tău,” spune psalmistul, „l-am ascuns în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” „Prin cuvântul buzelor Tale m-am păzit de cărările nimicitorului.” Psalmii 119:11; 17:4. Lucrarea vindecării, 181.

Creșterea cunoștinței din 1798 și din 1989 a reprezentat o desigilare a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Cuvântul Său oferă puterea de a birui, așa cum El a biruit, iar „Viața Sa declară că umanitatea, unită cu divinitatea, nu săvârșește păcat.” Viziunea râului Ulai este viziunea marah a arătării Sale, care este reprezentată de profeția celor două mii trei sute de zile. Viziunea râului Hiddekel este viziunea chazon a istoriei profetice, care este reprezentată de profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani. Viziunea marah reprezintă divinitatea, iar viziunea chazon reprezintă umanitatea.

Ambele râuri ale vechiului Șinear, și anume Ulai și Hidechel — cunoscute astăzi drept Tigrul și Eufratul — se unesc, în cele din urmă, în cursul de apă Shatt al-Arab din sudul Irakului, iar Shatt al-Arab se varsă apoi în Golful Persic. Isus folosește cele fizice și naturale pentru a reprezenta cele spirituale, iar vedeniile asociate cu cele două râuri, care sunt acum în curs de împlinire, reprezintă o legătură între uman și divin ce are loc pe măsură ce râurile își încheie drumul spre mare. Acest adevăr este statornicit la începutul celor două profeții care sunt reprezentate de cele două vedenii din Daniel, capitoul opt, versetele treisprezece și paisprezece. Una dintre vedenii este întrebarea, cealaltă este răspunsul, iar, în mod logic, ele nu pot fi separate.

Viziunea umanității, care identifică călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, a început în anul 677 î.Hr., iar viziunea divinității, care identifică arătarea lui Hristos, a început în anul 457 î.Hr. Legătura dintre divinitate și umanitate este reprezentată de cei două sute douăzeci de ani care leagă cele două puncte de plecare ale celor două viziuni. Doi sute douăzeci este un simbol al „legăturii

umanității cu divinitatea” și este, de asemenea, reprezentat de legătura dintre creșterea cunoștinței la timpul sfârșitului în 1798 și creșterea cunoștinței la timpul sfârșitului în 1989.

Mesajul formalizat derivat din sporirea cunoștinței din 1798 a fost prezentat pentru prima dată de Miller în 1831 (iar apoi, în ziarul Vermont Telegraph, în 1833). 1831 este la două sute douăzeci de ani după publicarea Bibliei King James, în anul 1611. Biblia King James reprezenta un document în două părți, al Vechiului și al Noului Testament. Începutul și sfârșitul celor două sute douăzeci de ani au „legat” o publicație divină de o publicație umană. Informația din publicația umană a fost derivată din lumina divină care a fost desigilată la timpul sfârșitului, în 1798, și apoi a fost formalizată prin lucrarea unui instrument uman, care începuse să o publice în 1831. A fost o publicație divină, cu un mesaj sigilat în mod divin, care a fost apoi desigilat de omenire și, ulterior, prezentat de un instrument uman. Cuvântul ebraic tradus prin „a publica” în Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă: a chema, a striga (către), (a fi) faimos, oaspete, a invita, a menționa, (a da) nume, a predica, a proclama, a pronunța, a publica. Miller a început să își publice mesajul în 1831, apoi, în 1833, a fost, în mod literal, publicat în Vermont Telegraph.

Mesajul formalizat derivat din sporirea cunoștinței din 1989 a fost publicat pentru prima dată în 1996 (în revista The Time of the End), la două sute douăzeci de ani după publicarea celor două documente sacre cunoscute drept Declarația de Independență (în 1776) și, ulterior, Constituția Statelor Unite (în 1789). Începutul și sfârșitul celor două sute douăzeci de ani leagă divinitatea de umanitate și aceasta prin publicarea celor două documente divine, începând cu 1776. Când cartea lui Daniel a fost desigilată la vremea sfârșitului, în 1989, mesajul formalizat, care fusese produs prin lucrarea unui instrument omenesc, a fost publicat în 1996. Ordinea a fost: o publicare divină, apoi o desigilare și apoi o publicare umană.

În ambele timpuri ale sfârșitului, sunt identificate cele trei trepte ale adevărului. Amândouă încep cu o publicare divină ca prima treaptă, iar ultima treaptă este o publicare umană care explică un mesaj divin. Treapta de mijloc este atunci când Leul din seminția lui Iuda desigilează mesajul divin pentru acea istorie particulară și apoi alege un instrument omenesc pentru a aduna lumina care a fost desigilată din documentul divin. Când are loc desigilarea, se manifestă răzvrătirea din partea celor răi care nu înțeleg creșterea cunoștinței. Astfel, o publicare divină este reprezentată de prima literă a alfabetului ebraic, creșterea cunoștinței este reprezentată de a treisprezecea literă, unde se manifestă răzvrătirea, iar publicarea umană a mesajului divin special pentru acea istorie este ultima literă a alfabetului ebraic, iar luate împreună cele trei litere înseamnă „adevăr”.

Vedeniile de la râurile Ulai și Hiddekel, care se află acum în curs de împlinire, indică faptul că, în zilele din urmă, creșterea cunoașterii din ambele râuri se contopește pentru a dovedi că dumnezeirea unită cu umanitatea nu păcătuiește. Daniel a primit vedenia care reprezintă arătarea lui Hristos la încheierea profeției de două mii trei sute de ani, în 1844, pe când se afla lângă râul Ulai.

Și am văzut într-o vedenie; și s-a întâmplat că, pe când priveam, eram în palat la Susa, care este în provincia Elamului; și am văzut într-o vedenie, și eram lângă râul Ulai. Daniel 8:2.

Daniel a primit vedenia care reprezintă vedenia celor două mii cinci sute douăzeci de ani de istorie profetică, pe când se afla pe malul râului Hiddekel.

Și în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel. Daniel 10:4.

Ulterior, Gabriel a identificat scopul vedeniei chazon de la râul Hiddekel în versetul paisprezece.

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă: căci vedenia este încă pentru multe zile. Daniel 10:14.

Viziunea de la Râul Ulai identifică „arătarea” lui Hristos (divinitatea), când El a venit pe neașteptate la templul Său la 22 octombrie 1844. Ea a reprezentat „divinitatea” intrând în templul milleriților (umanitatea) la acea dată, căci Ziua Ispășirii, adică ziua „at one-ment”, reprezintă combinarea divinității cu umanitatea. Viziunea de la Râul Hiddekel identifică ceea ce va veni asupra poporului lui Dumnezeu (umanitatea) în zilele de pe urmă.

Începutul vedeniei „arătării” a fost anul 457 î.Hr. La două sute douăzeci de ani după perioada profetică care identifică călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, începută în 677 î.Hr. Sfârșitul celor două sute douăzeci de ani, care au fost legați laolaltă la punctul de pornire al celor două vedenii, a fost marcat de Numărătorul Minunat, care este de asemenea Lingvistul Minunat din Habacuc 2:20.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Legătura dintre umanitate și divinitate, reprezentată la început prin punctele de plecare ale celor două profeții, a fost identificată la sfârșiturile lor comune prin capitolul și versetul care au descris venirea deodată a divinității în templul pe care El îl zidise pe parcursul celor patruzeci și șase de ani care au început la timpul sfârșitului, în 1798, și s-au încheiat patruzeci și șase de ani mai târziu, la 22 octombrie 1844.

Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă cineva pângărește templul lui Dumnezeu, pe acela Dumnezeu îl va nimici; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, iar templul acesta sunteți voi. 1 Corinteni 3:16-17.

La 22 octombrie 1844, în acord cu viziunea «arătării», Habacuc a arătat că Domnul era în Templul Său cel sfânt. El ridicase, în patruzeci și șase de ani, templul care fusese dărâmat și călcat în picioare vreme de două mii cinci sute douăzeci de ani.

Și vorbește-i, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată omul al cărui nume este Odrasla; el va odrăsli din locul lui și va zidi templul Domnului; chiar el va zidi templul Domnului; și va purta slava și va ședea și va domni pe tronul său; și va fi preot pe tronul său; iar sfatul păcii va fi între amândoi. Iar cununile vor fi pentru Helem, pentru Tobia și pentru Iedaia, și pentru Hen, fiul lui Șefania, ca aducere-aminte în templul Domnului. Și cei de departe vor veni și vor zidi în templul Domnului, și veți cunoaște că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Și aceasta se va întâmpla, dacă veți asculta cu luare-aminte de glasul Domnului Dumnezeului vostru. Zaharia 6:12-15.

În Ioan 2:20, după ce Hristos a curățit templul, care, potrivit Sorei White, a fost o împlinire a capitolului al treilea din Maleahi, la fel cum a fost și 22 octombrie 1844, Solul Legământului a venit deodată la templul Său.

Iisus le-a răspuns și le-a zis: "Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica." Atunci iudeii au zis: "Patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta și tu îl vei ridica în trei zile?" Dar El vorbea despre templul trupului Său. Ioan 2:19-20.

În împlinirea capitolului trei din Maleahi, Hristos a venit deodată la templul Său când a curățit templul la începutul lucrării Sale, în Ioan capitolul doi, fapt care prefigura 22 octombrie 1844. Curățirea templului de către Hristos în Ioan capitolul doi și 22 octombrie 1844 au fost o împlinire a capitolului trei din Maleahi. În Ioan capitolul doi și versetul douăzeci, suntem înștiințați că templul omenesc fusese zidit în patruzeci și șase de ani, iar templul divin a fost ridicat în trei zile. Templul omenesc devine „templul sfânt” al lui Habacuc numai când divinitatea vine deodată în el, așa cum s-a întâmplat la 22 octombrie 1844, căci divinitatea unită cu umanitatea nu păcătuiește. Viziunile celor două mari râuri ale Șinearului reprezintă adevărul că umanitatea unită cu divinitatea nu păcătuiește.

Vom continua analiza versetului patruzeci din capitolul unsprezece al cărții Daniel în articolul următor.

Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.